

Roxana Constantinescu la Minnesota Opera

(Costin Popa – 8 februarie 2012)

O recentă transmisie „live” pe Internet a făcut posibilă legătura online cu marele auditorium al Minnesota Opera din Minneapolis. A fost ultima reprezentație dintr-o serie de cinci spectacole cu opera „Werther” de Massenet, în care rolul Charlotte a revenit mezzosopranei Roxana Constantinescu. În actuala stagiune a teatrului, tânăra artistă româncă, rezidentă la Viena, a fost reinvitată după succesul repurtat cu un an înainte, când a interpretat personajul titular din „Cenușăreasa” de Rossini.

A fost un nou prilej pentru a-și valida calitățile și dorința fierbinte cu care țintește o carieră de anvergură. Prezențele la Minnesota Opera sunt pași importanți care, alături de alte prestații pe scene europene (Viena, Berlin, Toulouse) și americane (Los Angeles), îi crează solide premise pentru atingerea țelului la care are dreptul să aspire.

Roxana Constantinescu este genul de artistă inteligentă, cu look hollywoodian (foarte important reper în ziua de astăzi), cu mișcare scenică implicată și expresivă, daruri care se alătură unei voci lirice strălucitoare, plăcut rezonante, mobile și extinse. Rolul Angelina din „Cenușăreasa” îi revelează și abilitățile în lumea coloraturilor rossiniene. Pentru Charlotte a rezervat un contur juvenil, atașant și fragil, cu atrăgătoare sinceritate și cânt elegant. Dragostea fără limite a lui Werther o transformă și îi revelează nebănuite adâncimi sufletești, emoții răscolitoare și durere nesfârșită.

Și chiar dacă în scena cu Albert din actul al II-lea pare că amintirea lui Werther nu o preocupă și o găsește natural surâzătoare, sunt convins că ungherele ascunse ale sufletului tinerei ascundeau adresările pătimașe ale poetului. O lectură visătoare și pasionată a rezervat Roxana Constantinescu cunoscutei pagini a ariei „scrisorilor”, după cum nuanțările extreme din „Va!... laisse couler mes larmes”, altă scenă din tensionatul act III, au emoționat. O construcție bine drămuțată, minuțios redată a unui rol dificil, cu care Roxana Constantinescu arată o maturitate artistică neobișnuită pentru o vârstă ce depășește cu puțin 30 de ani.

În rolul titular, tenorul James Valenti a cântat cu frumoasă linie vocală, nu întotdeauna omogenă dar cu sunete calde și moliciuni poetice care au susținut elegia „Liedului lui Ossian”, celebra arie „Pourquoi me reveiller”. Relaționarea lui Valenti cu Roxana Constantinescu a fost puternică, intensă, între cei doi a existat un „chimism scenic” captivant.

Parteneri au fost delicata soprană Angela Mortellaro (Sophie), baritonul cu timbru plăcut Gabriel Preisser (Albert), basul Joseph Beutel (Le Bailli, câteodată cu intonație imperfectă), ca și John Robert Lindsey (Schmidt), Rodolfo Nieto (Johann), Mark Thomas (Brühlmann), Alison Schardin (Kätchen). Toți, ca să nu mai vorbim de interpreții principali, cu admirabilă pronunție în limba

franceză și aplecare către stil. Pregătirea muzicală a fost meritorie, cu bune rezultate venite din fosă, unde dirijorul Christoph Campestriani a condus orchestra de la Minnesota Opera cu bună știință a romantismului lui Massenet.

Montarea lui Kevin Newbury a dorit să ne extragă din atmosfera anului 1780 și să ne ducă la începutul de secol XX sau, poate, sfârșitul de veac XIX, în plină revoluție industrială, ale cărei efecte domină masiv peisajul. Decoruri, Allen Moyer. Oaza de verdeață (actul prim), taverna gării din Wetzlar (actul secund), camera Charlottei cu bradul de Crăciun (actul al treilea) și cea austeră a lui Werther, dominată de inscripția „Liebe oder Tod” („Dragoste sau moarte”), în actul final, tot ambientul este parcă strivit de sumbrul metal industrial.

Este evident că regizorul a dorit să se îndepărteze cu orice preț de la original. Mă întreb însă, cu ce scop? Sigur că sentimentele se regăsesc dar, ce se întâmplă dacă trama se desfășura tot în cadru de secol XVIII? Câteodată am impresia ca unii creatori încearcă modernizarea doar în ideea de a nu fi acuzați că rămân prea... clasici.

Costumele semnate de Jessica Jahn s-au integrat armonios ideii regizorale, bine susținută și de lighting designer-ul D. M. Wood.

Una peste alta, la Minnesota Opera din Minneapolis, producția cu „Werther” a fost un bun vehicul pentru cei doi excelenți interpreți principali, Roxana Constantinescu și James Valenti.